

din Søster dog lidt fornünftigere, hun lader sig dog sige ... løber ikke bestandig grassat."

Jakobe trak kækt paa Skuldren, tog Papirerne — nogle usikre Sukkerandele — og puttede dem til sig. Baade hun og Nanny drev i al Hemmelighed lidt Børsspil med deres Paaklædningspenge, og Onkelen var den betroede Mellemmand ved disse Omsætninger. Begge spekulerede de med en vis Lidenskab; men medens Nanny alene dreves af Udsigten til Fortjeneste og altid foretrak det beskedne Udbytte af en forsigtig Jobben med solide Papirer, var det hovedsagelig Spilleets Spænding, der fristede Jakobe, tilligemed den Triumf, det var for hende, naar hun stik imod Onkelens eller Avisernes Advarsler var bleven ved at vove paa en „Hausse“ og slap heldig derfra.

Hr. Delft havde imidlertid faaet fat i Dagsnummeret af „Falken“, der laa paa Bordet sammen med Dagens andre Aviser. Han stod lidt og kiggede i den og sagde saa:

„Du har vel læst Dyhrings Artikel om ham, denne Sidenius? Jeg tror sgu, han slaar sig op, den Fyr!“

„Aa, Dyhring gør jo i Grunden bare Løjer med ham.“

„Løjer — hm. Veed du hvad, min Pige, det kunde saamænd gerne hænde, at de Løjer blev til Alvor engang. Han har Lykken med sig, den Knægt! Ved Gud, de snakker allerede om ham paa Børsen.“

Det sidste var nu pure Opspind; men Hr. Delft havde i den senere Tid grebet enhver Lejlighed til at holde Lovtaler over Per. Efter at det var gaaet op for ham, at det var selveste Jakobes Haand, Per efterstræbte, havde han faaet meget høje Tanker om hans Mod og søgte efter Evne at understøtte ham i hans dristige Foretagende. Dertil kom, at han nærede et ganske specielt Had til Eybert, hvem han trods ihærdig Bagvaskelse ikke havde været i Stand til at fortrænge af Familjens Gunst; og den blotte Tanke om endelig engang at se denne Mand ydmyget kunde faa Øjnene til at spille i Hovedet paa ham af Skadefryd.

Igen ved Middagsbordet blev „Falken“s Artikel bragt paa Bane, dennegang af Ivan, der var vendt hjem fra Byen opfyldt